

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

An Nûr

(Het Licht)

In deze editie:

- Jezus in Kashmir
- Ramadan voorbij, wat nu?
- Uniformiteit
- De *takhta* - planken op het graf - noodzakelijk?
- Evaluatie Ramadan 1447
- De *Aqiada* van de Ahmadiyya
- *Qurbani* bij sterk verhoogde prijzen, hoe verder?
- De Koran als leidraad (1)
- Herziening SIV Huishoudelijk Reglement

Upcoming events:

- Zat. 11 april: djalsa
Locatie: Azmat-e-Islam
- Din. 28 april: cursusdag Islam voor gevorderden
Locatie: SIV Keizerstr.
- Zon. 3 mei: Dars i Quran
Locatie: Hakikatoel Islam
- Begin mei: opstart cursussen Arabisch lezen en Basiskennis Islam
Diverse afdelingen
- Zat 23 mei: djalsa
Locatie nog te bepalen
- Dinsdag 27 mei: Eid ul-Adha (Offerfeest)

Redactie:

Riaz Ahmadali
Nasser Rodjan
Shanief Lalmahomed

Dank aan:

Reza Ghafoerkhan

Contact:

App/tel 85.95.800

Ook voor abonneren op de digitale editie van An Nur.

Adverteren in deze krant?

Neem contact op met de redactie.

Nieuws- en infoblad van de SIV, april 2026 / Shawwaal 1447 - Contact: Whatsapp 85.95.800

Jezus in Kashmir

We leven nu in de periode van het Paasfeest, voorafgegaan door Goede Vrijdag, dit jaar op 3 april. Op Goede Vrijdag herdenken christenen het lijden en de kruisdood van Jezus en met Pasen vieren zij zijn opstanding, ook wel verrijzenis genoemd, uit de dood.

Op de dag ervoor, Witte Donderdag, werd Jezus onterecht ter dood veroordeeld middels kruisiging. En op Goede Vrijdag werd hij aan het kruis gespijkerd. Toen hij van het kruis werd gehaald, dacht men dat hij dood was en werd hij in een graftombe geplaatst. Toen men zondag bij het graf ging kijken, was die open en was het lichaam van Jezus nergens te bekennen. Men ging ervan uit dat hij uit de dood was opgestaan en later fysiek naar de hemel is opgestegen.

Maar later verscheen Jezus aan Maria Magdalena en enkele van zijn volgelingen.

Er zijn diverse argumenten om te zeggen dat hij toen nog gewoon in leven was, zie de Koranvertaling van maulana Muhammad Ali, voetnoot onder 4:157, daarin worden 14 argumenten genoemd. Onder andere de volgende: [1] de 2 mannen die samen met Jezus werden gekruisigd, leefden nog toen ze samen met Jezus van het kruis werden gehaald; [2] de zij van Jezus was doorboord en er kwam bloed uit, wat bij een lijk niet het geval zou zijn; [3] Jezus werd na van het kruis te zijn gehaald, niet begraven maar overgedragen aan een discipel van hem, die hem in een tombe plaatste om te verzorgen.

Het vers zelf gaat als volgt:

“En omdat zij zeggen: Wij hebben de Messias, Jezus, zoon van Maria, de boodschapper van Allah gedood, en zij doodden

hem niet, noch veroorzaakten zij zijn dood aan het kruis, echter, als zodanig kwam hij hen voor...”

Het vers ontkent niet dat Jezus aan het kruis genageld werd; het geeft aan dat hij niet aan het kruis stierf, ook al was hij eraan vastgenageld.

Het is *Hazrat Mirza Ghulam Ahmad* geweest, Stichter van de Ahmadiyya Beweging, die vanuit Goddelijke inspiratie ter sprake heeft gebracht dat Jezus niet aan het kruis is gestorven. Daarna zijn er vele onderzoeken geweest die een indicatie geven dat Jezus na zijn kruisiging naar Kashmir is gereisd, daar heeft gewoond en gepredikt, daar is gestorven en begraven. Er zijn diverse documentaires hierover op Youtube.

De Koran wijst daar ook op in 23:50:

“En Wij maakten de zoon van Maria en zijn moeder tot een teken, en Wij gaven hen een toevluchts-oord op hooggelegen grond met weiden en bronnen.”

Een beschrijving die veel gelijkenis toont met Kashmir.

Jezus in Kashmir

Vlakbij Srinagar bevindt zich een monument (de *Takht-i-Suleiman* of de Troon van Salomo) met inscriptie, waarin

Yuz Asaph genoemd wordt: 'Jezus, profeet van de kinderen van Israëel'.

Onderzoek in deze ruimte bracht een aantal interessante zaken aan het licht. Vanonder een dikke laag kaarsvet op een steen naast de sarcofaag kwamen twee in de steen gegraveerde voetafdrukken met kruisigingswonden tevoorschijn... Ook werden een crucifix en een rozenkrans gevonden. Allemaal zaken die erop kunnen wijzen dat Jezus aldaar begraven ligt, aangezien volgens de onderzoeker die dit aan het licht bracht, Prof. Fida Hassnain, in die omgeving kruisigingen niet voorkwamen. Het graf is dus duidelijk van iemand die werd gekruisigd en daarna naar Kashmir is gevluht. Ook ligt het graf waarin Yuz Asaf begraven ligt in

Vervolg: Kashmir

oost-west-richting, dat is de Joodse traditie. En zoals we weten, was Jezus een jood.

Volgens het onderzoek van Prof. Hassnain stierf Jezus op de leeftijd van ongeveer 115-120 jaar in Kashmir, en er is ook een overlevering van de Profeet Mohammed (vzmh) waarin hij aangaf dat Jezus ongeveer 120 jaar oud werd (*Kanz-ul-Ummal*).

Wederkomst van Jezus

De vraag is nu: wat doen we met de vele teksten die wijzen op de terugkomst van Jezus? Als hij is overleden en niet fysiek in de hemel woont, hoe zal hij dan terugkeren?

Wederkomsten in spirituele zin zijn niet vreemd in de Bijbel. Zo zien we in Mattheüs 11:14 en 17:12 dat Johannes de Doper kwam in de geest en de kracht van de profeet Elia, maar Elia keerde niet fysiek terug.

De Hadith en de Bijbel geven aan dat Jezus tijdens de laatste dagen terugkeert. De Hadith vermeldt vaak dat Jezus, op zijn tweede komst, een "ummati" (moslim) en een volgeling

van de Profeet Mohammed zou zijn en dat hij de waarheid van de islam zou doen herleven in plaats van een nieuwe religie in te stellen. Met andere woorden, dat hij de religie van Mohammed zou herstellen (zoals Jezus de religie van Mozes had hersteld). En *Hazrat Mirza Ghulam Ahmad* gaf aan dat hijzelf is gekomen in de gelijkenis van Jezus om deze rol te vervullen. Geen fysieke wederkomst van Jezus dus, maar in spirituele zin, zoals in het voorbeeld van Johannes de Doper hierboven.

Er zijn ongeveer tien gelijkenissen te vinden tussen de rol die Jezus had vervuld, en de rol die *Hazrat Mirza* had vervuld. Drie daarvan gaan als volgt: [1] Jezus verscheen ongeveer 13 eeuwen na Mozes, en *Mirza Ghulam Ahmad* verscheen ongeveer 13 eeuwen na Mohammed; [2] Jezus gaf geen nieuwe wetten en stelde geen nieuwe religie in, hij was een volgeling van de Torah, zo ook gaf *Mirza Ghulam Ahmad* geen nieuwe wetten en stelde geen nieuwe religie in, hij was een volgeling van de Koran; [3] Jezus kwam om de wet van Mozes tot vervulling te brengen, zoals we lezen in Matteüs 5:17-18,

en zo kwam ook *Mirza Ghulam Ahmad* niet om de wet af te schaffen, maar om die te reformeren, de onzuiverheden die in de loop der eeuwen erin waren geslopen, weg te werken en zaken die men niet begreep, uit te leggen, ook aan de religieuze geleerden van toen.

We zien dus dat de *Ahmadiyya* Beweging Jezus als normaal mens en Profeet beschouwt. De maagdelijke geboorte en de fysieke ten hemel opneming zijn rechtgetrokken. Nochtans geloven niet alleen christenen, maar ook grote groepen moslims nog steeds in de maagdelijke geboorte en in de fysieke ten hemel opneming van Jezus. Orthodoxe moslims geloven overigens ook in de fysieke hemelvaart van de Profeet Mohammed, die volgens de Koran echter niet fysiek van aard was, maar een visioen (Koran 17:60 e.a.).

Er is op Youtube een documentaire, door de Indiase overheid uitgegeven. U kunt die vinden onder de zoekterm "Jesus In Kashmir Documentary by Indian Govt".

Ramadan is voorbij, wat nu?

Van ibaadah naar blijvende verandering

Ramadan ligt achter ons. Een maand waarin wij hebben gevast, gebeden, gereflecteerd en geprobeerd een betere versie van onszelf te worden. Het waren dagen van discipline en nachten van bezinning. Maar nu deze maand voorbij is, moeten wij onszelf een eerlijke vraag stellen: wat heeft Ramadan met ons gedaan?

Want Ramadan is niet bedoeld als een tijdelijke verandering. Het is geen periode waarin wij alleen even "anders" leven om daarna weer terug te vallen in oude gewoonten. Ramadan is een leerschool. Een moment van vorming.

De Koran maakt duidelijk dat het vasten niet het doel op zich is, maar een middel. In hoofdstuk 2 wordt aangegeven dat het vasten is voorgeschreven "opdat u zich voor het kwaad zult hoeden". Het doel is dus dat wij ons gedrag verbeteren, dat wij bewuster worden van wat wij doen,

zeggen en denken.

Tijdens Ramadan hebben wij ons geoefend in zelfbeheersing. Wij hebben geleerd om onze verlangens te beheersen, om geduld te hebben, om bewuster te leven. Maar de waarde van deze inspanning wordt pas zichtbaar ná Ramadan. De echte test begint nu.

Zonder de structuur van Ramadan, zonder de gezamenlijke sfeer, zonder de dagelijkse herinnering aan het vasten, komt het aan op onze eigen discipline. Blijven wij onze gebeden onderhouden? Blijven wij letten op ons gedrag? Blijven wij afstand nemen van datgene wat niet goed is? Of vallen wij langzaam terug in oude patronen?

De Koran geeft ons hierin een duidelijke richting. In hoofdstuk 3, vers 103 wordt ons opgedragen: "En houd allen tezamen vast aan het verbond met Allah en wees niet verdeeld."

En in vers 104: "En in jullie midden moet er een groep zijn die uitnodigt tot het goede, het rechtmatige beveelt en het foute verbiedt."

Deze verzen laten zien dat islam niet alleen een individuele verantwoordelijkheid is, maar ook een gezamenlijke. Wij zijn niet alleen verantwoordelijk voor onszelf, maar ook voor elkaar. Wij moeten samen bouwen aan een gemeenschap die het goede bevordert en het verkeerde tegengaat.

Dat betekent dat de lessen van Ramadan niet alleen zichtbaar moeten zijn in ons persoonlijk leven, maar ook in onze omgang met anderen, in onze gemeenschap en in onze rol binnen de samenleving.

Binnen de Lahore *Ahmadiyya* Beweging ligt hier een bijzondere verantwoordelijkheid. Onze kernboodschap is "Back to the Quran" – terug naar de bron, terug naar de zuivere leiding van Allah. Ramadan heeft ons dichterbij de Koran gebracht, maar de opdracht is om die verbinding vast te houden, ook in de maanden die volgen.

Ramadan is voorbij (vervolg)

Wij hebben een sterke basis gekregen van onze voorgangers, van onze geleerden, en van de hervormer, *Hazrat Mirza Ghulam Ahmad*. Hij riep op tot vernieuwing, tot zuivering van het geloof en tot terugkeer naar de essentie. Maulana Muhammad Ali heeft deze boodschap verder uitgewerkt en toegankelijk gemaakt voor de wereld.

Hun inzet en hun offers hebben ons

gebracht waar wij vandaag staan.

Maar daarmee eindigt het niet.

Wij, als huidige generatie, dragen de verantwoordelijkheid om deze nalatenschap niet verloren te laten gaan. Wij moeten haar koesteren, versterken en verder brengen. Niet alleen in woorden, maar vooral in daden.

Iedere Ahmadi heeft hierin een rol.

Ramadan was de voorbereiding. De rest van het jaar is de uitvoering.

De vraag is daarom niet of wij hebben gevestigd, maar of wij zijn veranderd. En nog belangrijker: of wij die verandering weten vast te houden.

Als Ramadan ons werkelijk heeft geraakt, dan begint onze echte *ibaadah* niet in de maand Ramadan — maar juist daarna.

Uniformiteit

Uniformiteit. Een term die we al enkele decennia regelmatig tegenkomen binnen de gelederen van de SIV.

Maar heeft iemand ooit gedefinieerd wat uniformiteit in religieus context zou kunnen inhouden? Dat zou het redeneren hierover een stuk makkelijker maken.

1 - Uniformiteit in voorgeschreven zaken

- Ten eerste: uniformiteit in de voorgeschreven zaken van onze *ibaadah*, zoals dat in onze literatuur wordt opgenoemd. En wat dat betreft, hebben we zonder enige twijfel uniformiteit binnen al onze afdelingen en zusterorganisaties. In de Ramadan bijv. *Maghrib namaaz 3 rakaat, Isha 4 rakaat, Tarawih 8 rakaat, Witr 3 rakaat*, zoals in onze literatuur voorkomt.

Wat u daartussen wil doen, welke

zikhra na *namaaz*, welke *zikhra* tussen *tarawih*, *du'a* na *namaaz*, en zelfde kunnen we ook doortrekken naar *du'a* na *Djanaza*, daar bent u vrij in. Enige wat onze taak is, is aangeven welke zaken voorgeschreven zijn en welke niet, bijv. de *du'a* na *namaaz* of *djanaza* is geen plicht, maar als iemand ervoor kiest om dat wel te doen, kunnen we die persoon daarin vrijlaten.

Ook als heren een *topie* (gebedsmuts) willen dragen of niet, er zijn geen vaste voorschriften daarover dus kunnen we dat vrijlaten. Bij *Hadj* bijv. draagt geen enkele man een hoofddeksel. Als we *topie* binnen de uniformiteit houden, kunnen zaken als volgt lopen: vandaag laten we iedereen een *topie* dragen, en over een jaar vinden we dat verschillende kleuren niet kunnen en willen we dat iedereen dezelfde kleur *topie* draagt. Dergelijke uitspattingen kunnen gebeuren als we uniformiteit niet duidelijk begrenzen tot de voorgeschreven handelingen.

2 - Uniformiteit in Aqieda

We lezen in Koran 3:103: “*Houd allen tezamen vast aan het verbond van Allah en wees niet verdeeld.*”

Vasthouden aan het verbond van Allah, ofwel de Koran, en dan volgens de uitleg van de Lahore Ahmadiyya Beweging. Dat is dan het tweede punt van uniformiteit dat belangrijk is, namelijk eenheid en uniformiteit in denkrichting, in *Aqieda*. Dat zullen wij proberen tot stand te brengen middels onze cursussen, *djalsa's*, publicaties, etc. Een belangrijk punt omdat bijv. bij de grote splitsing in 1978, zgn. *Aqieda* strijd, de oorzaak was dat er tussen verschillende groepen binnen de SIV geen eenduidigheid in *Aqieda* was.

Dus: uniformiteit in 2 zaken: [1] de voorgeschreven vormen van *ibaadah*, [2] onze *Aqieda*.

Overige zaken kunnen we vrijlaten en waar er twijfels zijn, kunt u dat altijd bespreken met de *Djamiyat ul-Ulama* (Raad voor Geloofszaken).

De takhta

Het concept van de *takhta* (vaak houten planken in het graf boven het lijk) is een gebruik dat men tegenkomt in bepaalde moslimkringen. Er is een belangrijk onderscheid tussen de technische functie van zo'n plank en de religieuze verklaring die er soms omheen wordt verteld.

Technische functie

In de klassieke islamitische jurisprudentie (*Fiqh*) wordt niet gesproken over een *takhta* met als doel het fysiek laten opzitten van de dode. De focus ligt op het beschermen van het lichaam tegen direct contact met grote hoeveelheden zware aarde en

het instorten van het graf.

Er zijn twee authentieke manieren van begraven die door de Profeet zijn goedgekeurd:

1. *Al-Lahd* (de nis): Dit heeft de voorkeur. Men graaft een recht graf en maakt onderin aan de zijkant (richting de *Qibla*) een nis waarin het lichaam wordt gelegd. De nis wordt vervolgens afgesloten met stenen of planken, waarna het graf wordt dichtgemaakt. Hierdoor rust de aarde niet direct op het lichaam.

2. *Al-Shaqq* (de geul): Als de grond te zacht is voor een nis, graaft men een geul in het midden van de bodem van het graf. Hierin wordt het

lichaam gelegd en ook dit wordt afgedekt met planken of stenen voordat aarde eroverheen gaat.

De rol van de planken (*takhta*): Het gebruik van planken is dus toegestaan en zelfs gebruikelijk binnen de *Shaqq*-methode, maar de reden is puur praktisch: het voorkomen dat de aarde direct op het lichaam drukt en het graf stabiel houden.

In Suriname worden overledenen over het algemeen in een kist begraven, het lijk komt dus niet rechtstreeks in contact met de aarde bij het volgooien van het graf. Bij gebruik van een kist zijn de bovenplanken als *takhta* dus niet nodig. *Vervolg op pag. 8*

Evaluatie Ramadan 1447 - SJV

Reflectie, betrokkenheid, vooruitblik

Alhamdulillah, wij mogen terugkijken op een geslaagde Ramadan binnen de Surinaamse Islamitische Vereniging (SIV). In de afgelopen maand hebben onze moskeeën en afdelingen wederom gefungeerd als centra van *ibaadah*, ontmoeting en bezinning. De Ramadan heeft ons als gemeenschap samengebracht, versterkt en herinnerd aan de essentie van ons geloof.

De Ramadan is op waardige wijze afgesloten in de *Djama Masjid*, waar wij gezamenlijk de *Eid*-dag hebben beleefd. Deze viering kreeg een bijzonder karakter door de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de Interreligieuze Raad in Suriname (IRIS) en diverse andere religieuze groeperingen.

De *Eid-ul-Fitr* viering stond nadrukkelijk in het teken van verbondenheid en respect. Zoals ook breder in de samenleving wordt benadrukt, is *Eid* niet alleen een religieuze afsluiting van de

vastenmaand, maar ook een moment van ontmoeting, dialoog en wederzijds begrip tussen verschillende geloofsgemeenschappen. Het is een waardevolle ontwikkeling dat vertegenwoordigers van verschillende religies elkaars hoogfeesten bezoeken en actief deelnemen aan deze momenten van samenzijn.

Tijdens deze bijzondere dag kregen ook vertegenwoordigers van andere religies de gelegenheid om het woord te voeren, waarbij het belang van vrede, respect en harmonie centraal stond. Dit onderstreept de kracht van Suriname als samenleving waarin diversiteit niet leidt tot verdeeldheid, maar juist tot verbinding.

Deze *Eid*-viering kan daarom worden gezien als een belangrijk speerpunt van de SIV: het actief bevorderen van eenheid — binnen de islamitische gemeenschap én in de bredere samenleving.

Betrokkenheid en opkomst

Wat in het bijzonder opviel gedurende de Ramadan, was de sterke opkomst tijdens de piekmomenten. Met name tijdens *Laylatul Qadr* en op de *Eid*-dag waren de moskeeën goed gevuld. Deze momenten lieten een grote mate van betrokken-

heid zien, waarbij ook de aanwezigheid van jongeren positief opviel.

De zichtbare deelname van jongeren geeft vertrouwen voor de toekomst en laat zien dat er binnen de gemeenschap een basis aanwezig is voor verdere groei en ontwikkeling.

Tegelijkertijd moeten wij constateren dat deze hoge opkomst zich niet structureel doorzet gedurende de gehele maand. Bij de reguliere gebeden blijft de opkomst achter in vergelijking met de piekmomenten. Dit vraagt om gericht aandacht.

Het vergroten van de structurele betrokkenheid van leden bij de dagelijkse en wekelijkse gebeden is essentieel voor de continuïteit van onze gemeenschap. Dit vraagt niet alleen inspanningen van het bestuur, maar ook bewustwording en verantwoordelijkheid bij de leden zelf.

Daura en onderlinge verbondenheid

In het kader van het versterken van de onderlinge band en het bevorderen van eenheid zijn er gedurende de Ramadan bezoeken afgelegd aan 10 SIV-afdelingen, inclusief de *Djama Masjid*, en 4 zusterorganisaties: Noere Islam, AIM, Shariat Islam (Nickerie) en Sadar Tartiboel Islam (3 moskeeën in Nickerie). Deze bezoeken hebben een waardevolle bijdrage geleverd aan het versterken van de onderlinge relaties en het vergroten van de betrokkenheid binnen de bredere islamitische gemeenschap.

De gesprekken en ontmoetingen hebben tegelijkertijd duidelijk gemaakt dat er nog ruimte is voor verdere versterking van de eenheid. Verschillen in aanpak, betrokkenheid en ontwikkeling tussen afdelingen en organisaties vragen om meer afstemming en samenwerking.

Eenheid vraagt om actieve inspanning.

Het is geen vanzelfsprekendheid, maar een gezamenlijke verantwoordelijkheid die continu onderhoud en aandacht vereist.

Inhoudelijke bevindingen en ontwikkelpunten

Tijdens de bezoeken en interacties met de gemeenschap zijn duidelijke signalen naar voren gekomen ten aanzien van de behoefte aan verdere ontwikkeling en begeleiding. Met name zijn de volgende aandachtspunten geïdentificeerd: [1] versterking en uitbreiding van het

tabligh-werk; [2] behoefte aan gestructureerde Arabische lessen; [3] toemennende vraag naar elementaire islamitische kennis en onderwijs.

Deze bevindingen onderstrepen dat er binnen de gemeenschap behoefte bestaat aan verdieping, structuur en begeleiding op het gebied van geloof en kennis.

Dit vraagt om een meer gerichte en programmatische aanpak, waarbij educatie en geloofsontwikkeling centraal staan.

Vooruitblik en gezamenlijke verantwoordelijkheid

Ramadan heeft ons als gemeenschap samengebracht en ons herinnerd aan onze gezamenlijke identiteit en verantwoordelijkheid.

De uitdaging ligt nu in het vasthouden en verder uitbouwen van deze verbondenheid. Niet alleen tijdens bijzondere momenten, maar structureel, niet alleen in aanwezigheid, maar in betrokkenheid, niet alleen in beleving, maar in ontwikkeling.

Als bestuur blijven wij ons inzetten voor verdere versterking van de gemeenschap, met bijzondere aandacht voor: [1] het bevorderen van eenheid en samenwerking; [2] het vergroten van jongerenparticipatie; [3] het versterken van educatie en geloofsverdieping. Dit kan echter alleen slagen met actieve inzet van onze leden.

Slotbeschouwing

Ramadan heeft ons laten zien wat mogelijk is wanneer wij samenkomen in geloof, discipline en toewijding.

De *Eid*-viering in de *Djama Masjid* — gekenmerkt door verbondenheid, respect en interreligieuze ontmoeting — heeft deze kracht op bijzondere wijze zichtbaar gemaakt.

De opdracht die nu voor ons ligt is helder: het vasthouden van deze spirit en het verder uitbouwen ervan.

Niet tijdelijk, maar duurzaam.
Niet incidenteel, maar structureel.
Niet individueel, maar als gemeenschap.

Samen bouwen wij verder aan een sterke, bewuste en verbonden SIV — geworteld in onze waarden en gericht op de toekomst.

Foto vlnr: Riaz Ahmadali (voorganger / hoofd religieuze zaken SIV), Robbert Bipat (hoofd Raad van Advies SIV), Pt. Ramcharan (Arya Dewaker / voorz. Interreligieuze Raad in Suriname), dhr. Donk (Neveh Shalom synagoge), Nasser Rodjan (SIV secretaris / MC), Bisschop Choennie (RK Bisdom), dhr. A. Gajadharsing (Sanatan Dharm), Yazeen Moenne (voorzitter SIV)

De Aqieda van de Ahmadiyya - Terug naar de essentie

Geloof, eenheid en zuiverheid

De Ahmadiyya Beweging, en in het bijzonder de Lahore Ahmadiyya Beweging, staat voor een zuivere en heldere benadering van de islam. Onze *aqieda* is niet gebaseerd op nieuwe leerstellingen, maar op een terugkeer naar de fundamenteën van het geloof zoals vastgelegd in de Heilige Koran en de authentieke leer van de Profeet Mohammed (vzmh).

Kern van ons geloof

De kern van ons geloof begint bij de Kalima: *La ilaha illallah, Muhammadur Rasulullah*. Wij geloven in de absolute eenheid van Allah en in het profetschap van *Hazrat* Mohammed (vzmh) als de laatste en volmaakte profeet. Dat het profetschap met de Profeet Mohammed (vzmh) is afgesloten, vormt een essentieel onderdeel van de islam.

Wij geloven dat met hem het profetschap zijn voltooiing heeft bereikt en dat er na hem geen nieuwe profeet zal komen, noch dat een eerdere profeet zal terugkeren. Dit betekent expliciet dat ook de terugkeer van Profeet Jezus (Isa, vzmh) niet wordt verwacht. De Profeet Mohammed (vzmh) is immers *Khatam an-Nabiyyien* — het zegel en de voltooiing van alle profeten — en na hem is er geen plaats voor enig profetschap.

Binnen deze context begrijpen wij de komst van *Hazrat* Mirza Ghulam Ahmad. Hij was geen profeet, maar een hervormer (*mudjaddid*), zoals door de Profeet Mohammed (vzmh) is aangekondigd. Zijn missie was gericht op het zuiveren van de islam van misvattingen, het herstellen van de eenheid binnen de *ummah* en het terugbrengen van de Koran naar haar centrale plaats in het leven van de moslim.

Een centrale plaats binnen onze *aqieda* neemt hoofdstuk 61, vers 6 van de Heilige Koran in:

“En toen Jezus, zoon van Maria, zei: O Kinderen van Israel, waarlijk ben ik Allah’s boodschapper tot jullie, om te bevestigen wat er voor mij van de Thora is en het goede nieuws te brengen van een Boodschapper die na mij zal komen, wiens naam Ahmad is...” (Koran 61:6)

Dit vers is van bijzondere betekenis. Hierin wordt de naam “Ahmad” expliciet genoemd — een naam die door Allah Zelf is gegeven aan de Profeet Mohammed (vzmh). De naam Ahmadiyya is hiervan afgeleid en verwijst naar de zuivere en oorspronkelijke boodschap van de Profeet zoals in de Koran is vastgelegd. Onze naam is dus direct geworteld in de Koran en onderstreept dat wij ons identificeren met de missie van de Profeet Mohammed (vzmh) in zijn meest zuivere vorm: een boodschap van geloof, rechtvaardigheid, vrede en spirituele hervorming.

Waarom “Lahore” in onze naam

De toevoeging “Lahore” binnen onze benaming heeft eveneens een duidelijke betekenis. De Lahore Ahmadiyya Beweging onderscheidt zich doordat zij vasthoudt aan de islamitische leer dat er geen profeet na Mohammed (vzmh) kan komen. *Hazrat* Mirza Ghulam Ahmad wordt binnen deze visie gezien als een hervormer en niet als profeet. Dit in tegenstelling tot de Qadiani Ahmadiyya groep die verkondigt dat de stichter, *Hazrat* Mirza Ghulam Ahmad, een profeet was. Vandaar dat het belangrijk is dat wij ons onderscheiden van die groep.

Daarnaast benadrukt de Lahore beweging dat iedereen die de *Kalima* uitspreekt, moslim is en dat het verklaren van andere moslims tot ongelovigen (*takfier*) een ernstige en schadelijke ontwikkeling is voor de eenheid van de islam. Dit maakt de Lahore Ahmadiyya Beweging tot een beweging die staat voor eenheid, inclusiviteit en zuiverheid van geloof.

Koran de hoogste bron van leiding

Een ander belangrijk uitgangspunt binnen onze *aqieda* is dat de Heilige Koran de hoogste en definitieve bron van leiding is. De Koran is volledig, tijdloos en blijvend van kracht. Geen enkel vers is afgeschafte of achterhaald. Wanneer er verschillen ontstaan in interpretatie, blijft de Koran de ultieme maatstaf. Andere bronnen, zoals hadith en interpretaties van geleerden, worden erkend, maar nooit boven de Koran geplaatst.

Dit benadrukt dat iedere moslim een directe relatie met de Koran moet hebben — niet alleen door recitatie, maar door begrip en toepassing in het dagelijks leven.

Eenheid en universaliteit

Een essentieel principe binnen onze *aqieda* is de eenheid van de moslimgemeenschap. Verschillen van inzicht mogen bestaan, maar mogen nooit leiden tot verdeeldheid. De kracht van de islam ligt in haar vermogen om diversiteit te dragen zonder haar fundamenteën te verliezen.

Daarnaast benadrukt de Ahmadiyya Beweging het universele karakter van de islam. De Koran leert dat er in iedere natie profeten zijn geweest. Dit vormt de basis voor respect voor andere religies en hun spirituele leiders en draagt bij aan vrede en wederzijds begrip in de samenleving.

Vrijheid van godsdienst

Een andere belangrijke pijler binnen onze *aqieda* is het principe van vrijheid van geloof. De Heilige Koran stelt duidelijk: *“Er bestaat geen dwang in religie”* (*La ikraha fid-deen* – 2:256)

Dit vers onderstreept dat geloof een bewuste en vrijwillige keuze moet zijn. Islam wordt niet opgelegd, maar uitgenodigd. Overtuiging komt voort uit begrip, reflectie en innerlijke acceptatie, niet uit dwang. Dit principe vormt de basis voor verdraagzaamheid, respect en vreedzame coëxistentie met anderen, en sluit aan bij de bredere boodschap van de islam als religie van vrede en rechtvaardigheid.

De *aqieda* van de Ahmadiyya is daarmee geen afwijking van de islam, maar juist een bevestiging van haar kern. Het is een geloof dat teruggrijpt naar de bron, dat de Koran centraal stelt, dat eenheid bevordert en dat uitnodigt tot kennis en reflectie.

Uiteindelijk is *aqieda* niet slechts wat wij geloven, maar hoe wij dat geloof zichtbaar maken in ons leven. Het vraagt van ons dat wij de waarden van de Koran niet alleen erkennen, maar ook uitdragen — in ons gedrag, in onze gemeenschap en in onze bijdrage aan de samenleving.

Qurbani bij sterk verhoogde prijzen

De religieuze betekenis en praktische mogelijkheden

Het Offerfeest (*Qurbani*) nadert en met de sterk verhoogde prijzen zullen velen zich afvragen of ze nog wel een offer kunnen betalen, en of er misschien andere manieren zijn om aan het offeren te kunnen deelnemen. Hierbij in gedachten houdend dat de islam niemand een last oplegt die hij/zij niet kan dragen (Koran 2:286).

De diepere betekenis van *Qurbani*

Qurbani betekent in wezen niet slechts het slachten van een dier. De Koran maakt juist duidelijk: “Niet hun vlees, noch hun bloed bereikt Allah, maar door Hem wordt aanvaard dat jullie aan je plicht voldoen” (22:37). Daarmee wordt de aandacht verlegd van de uiterlijke handeling naar de innerlijke gesteldheid: *taqwa*, gehoorzaamheid, dankbaarheid en rechtschapenheid. Het uiterlijke offer herinnert de gelovige dus eraan dat hij zijn ego, begeerten, gehechtheden en zelfzucht moet opofferen voor de zaak van waarheid en gehoorzaamheid aan Allah.

Qurbani herinnert ons dus aan de geest van Profeet Ibrahim (a.s.): volledige overgave aan Allah, zelfs wanneer dat offers vraagt. Die les blijft ook vandaag van kracht. Degene die ervoor kiest *Qurbani* te verrichten, behoort niet alleen een dier te slachten, maar vooral ook stil te staan bij de vraag: wat offer ik van mijzelf op voor Allah? Ben ik bereid mijn trots, mijn gemakzucht, mijn gehechtheid aan rijkdom en mijn eigen wil ondergeschikt te maken aan Zijn gebod?

Geen absolute verplichting

Het offeren van dieren in de Koran is genoemd samen met de Bedevaart (*Hadj*), zie Koran 2:196 en 22:34-37. Het offeren bij de *Hadj Tamattu'* of *Hadj Qiran* waarbij de kleine en grote bedevaart gecombineerd worden, wordt '*Hady*' genoemd, en offeren is inderdaad een verplicht onderdeel van het ritueel. Het offeren *buiten* de *Hadj*, bijv. in een ander land maar wel gelijktijdig met het offeren in Mekka, wordt '*Udhiyya*' genoemd. Dit is geen verplichting voor niet-bedevaartgangers. Van de vier grote rechtsscholen in de islam noemt alleen de Hanafi school het '*waadjib*' (sterk aanbevolen, nog n t geen *farz* oftewel verplichting) en de overige drie scholen beschouwen *Qurbani* '*Udhiyya*' als een *Soennah Mu'akkadah* (aanbevolen).

Wie moet offeren en wie niet?

Zij die het zich kunnen veroorloven om elk jaar een offerdier of aandeel te kopen, voor hun is het *waadjib*, oftewel sterk aanbevolen, zie hierboven.

Zij die het zich *niet* kunnen veroorloven, hebben niet de plicht om te offeren. Er staat geen straf / sanctie op het niet deelnemen aan *Qurbani*.

Een optie voor de gelovige bij hoge kosten en de wil tot offeren, is om eens in de zoveel jaren een keertje te offeren, maar niet elk jaar. Een andere optie is ook om via bepaalde organisaties bijv. in India te laten offeren, waar de prijs van een offer significant lager kan uitvallen dan in Suriname, vaak minder dan 25% dan het bedrag hier te lande. Hieronder nog 2 andere opties.

Definitie van 'gezin'

Volgens De Religie van de Islam is een offer voldoende voor  n gezin. Wat een gezin is, is niet heel strak gedefinieerd. De gangbare definitie is vader, moeder en kinderen, maar in gevallen waar bijv. grootouders met kinderen en kleinkinderen samenwonen en kosten met elkaar delen, kan de definitie van 'gezin' worden uitgebreid naar grootouders – hun kinderen – en weer hun kinderen, waardoor de prijs van een aandeel tussen meerdere personen kan worden verdeeld. Dit kan worden vergeleken met de tijd van de Profeet (vzmh) toen hij aan *Qurbani* deed voor zichzelf en zijn huishoudens; die huishoudens omvatten in die tijd negen echtgenotes. Waar een groep personen economisch als  n huishouden functioneert, kan dus – bij minder draagkrachtigen – worden overwogen samen met die groep van personen  n aandeel te kopen.

Een andersoortig offer brengen

De algemene regel is dat het offeren van een dier niet kan worden vervangen door andersoortige liefdadigheid, zoals we ook lezen in De Religie van de Islam. Nochtans hebben latere geleerden erkend dat in situaties van nood of dringende behoefte het ondersteunen van armen, zieken of schuldenaren prioriteit kan krijgen boven het verrichten van het dierenoffer. Dit betreft echter specifieke situaties van nood, en dient niet te worden opgevat als een algemene vervanging van het rituele offer. Zulks was bijv. het geval tijdens de Covid-pandemie, waarbij diverse internationale moslimgeleerden adviseerden dat het schenken van het '*Qurbani*-geld' aan noodhulporganisaties of lokale behoeftigen in bepaalde omstandigheden als religieus verantwoord of zelfs meer passend beschouwd kon worden dan het slachten van een dier, omdat het maatschappelijk nut (*Maslahah*) toen groter was.

Minder draagkrachtigen

Het blijft van belang om te benadrukken dat het offeren *waadjib* (bijna verplicht, nog net geen *farz*) is voor hen die het zich kunnen veroorloven. Daarnaast de volgende opties voor minder draagkrachtigen:

1 - de gemeenschap erop wijzen dat *Qurbani* volgens de meerderheid van de geleerden – hoewel een zeer sterk aanbevolen *soennah* – **geen algemene verplichting is voor ieder individu**, en dat iemand die de financiële draagkracht niet heeft, niet belast wordt met iets boven zijn vermogen;

2 - de gemeenschap de optie geven – als ze graag willen offeren – **dat ze zulks niet elk jaar hoeven te doen**, maar bijv. eens in de drie jaren of zo; zeker wanneer de financiële omstandigheden het moeilijk maken;

3 - de gemeenschap wijzen op **goedkopere manieren om hun offers te brengen**, bijv. via hulpverlenende organisaties in India, waar de kosten van aandelen beduidend lager zijn;

4 - **uitbreiding van de definitie van 'gezin'** tot bijv. grootouders, ouders en kinderen, zodat meerdere personen samen de kosten van  n aandeel of offerdier kunnen dekken;

5 - **een combinatie**, bijv. een offer in Suriname kost SRD 12.000 en in India SRD 3.000. U heeft SRD 7.000, niet genoeg voor een offer in Suriname. U kunt dan overwegen voor SRD 3.000 in India te offeren en SRD 4.000 in Suriname aan behoeftigen te besteden.

Verder kunnen ook collectieve invullingen worden overwogen binnen de *djamaat*, bijv. gezamenlijk het Offerfeest organiseren, waarbij het geofferde vlees centraal wordt bereid en verdeeld onder de aanwezigen en behoeftigen, waarbij uiteraard de individuen op de voorgeschreven wijze hun offer brengen. Dit sluit direct aan bij de Koranische richtlijn: “*eet ervan en voed de voldane en de bedelaar*” (22:36). Op deze wijze komt het doel van *Qurbani* – dankbaarheid, delen en zorg voor anderen – volledig tot zijn recht, en wordt de *ibaadah* niet slechts individueel beleefd, maar ook als een gezamenlijke daad van gemeenschap, eenheid en solidariteit.

In bepaalde gemeenschappen in andere landen bestaan er ook spaarfondsen voor *Qurbani*, met een maandelijks inleg, zodat het bedrag niet in  n keer hoeft te worden vrijgemaakt maar geleidelijk aan wordt gespaard.

De Koran als Leidraad - deel 1

Terug naar de basis van ons geloof

Binnen onze gemeenschap heeft de Koran altijd een centrale plaats. Wij reciteren haar, wij tonen respect voor haar en wij dragen haar over aan de volgende generatie. Toch moeten wij onszelf een eerlijke vraag durven stellen: in hoeverre bepaalt de Koran werkelijk ons denken, ons handelen en ons dagelijks leven?

In veel gevallen blijft de Koran beperkt tot recitatie en ritueel, terwijl haar rol als levende gids minder zichtbaar wordt. Dit is geen verwijt, maar een herkenbare realiteit. Juist daarom is het belangrijk om opnieuw stil te staan bij de essentie van de Koran.

De Koran is immers niet alleen neergezonden om gelezen te worden, maar om begrepen en toegepast te worden. Zij richt zich tot het hart, het verstand en het gedrag van de mens. Wanneer wij deze benadering opnieuw centraal stellen, ontdekken wij de islam niet als een verzameling handelingen, maar als een weg van bewust leven, morele groei en verantwoordelijkheid.

De kernvraag die centraal staat is eenvoudig, maar diepgaand: wat is de rol van de Koran in ons leven?

Is de Koran een boek dat wij alleen openen op bijzondere momenten, of is zij een gids die richting geeft aan onze keuzes, ons gedrag en onze omgang met anderen?

De Koran beschrijft zichzelf als leiding, als maatstaf en als bron van inzicht. Dit betekent dat zij niet alleen bedoeld is voor geloof in woorden, maar voor toepassing in het leven. De Koran wil ons helpen begrijpen, nadenken en groeien.

Daarmee verschuift religie van gewoonte naar bewustzijn. Het gaat niet alleen om het uitvoeren van handelingen, maar om het begrijpen waarom wij deze handelingen verrichten en wat zij in ons veranderen.

De Koran als primaire bron

De Koran vormt het fundament van de islam. Niet alleen omdat zij de eerste bron is, maar omdat zij de maatstaf is waaraan alles wordt getoetst.

Allah zegt in de Koran:

“Dit Boek, daaraan is geen twijfel, is een leidraad voor degenen die aan hun plicht voldoen.” (Koran 2:2)

Dit vers maakt duidelijk dat de Koran geen symbolisch of ceremonieel boek is, maar een gids. En een gids heeft pas betekenis wanneer zij wordt gevolgd.

De Koran wil richting geven aan hoe wij denken, hoe wij handelen en hoe wij leven. Zij biedt geen eindeloze lijst van regels, maar geeft principes en waarden waarmee wij ons leven kunnen vormgeven.

Dit wordt verder bevestigd wanneer Allah zegt:

“Wij hebben het Boek dat alle dingen uitlegt aan jou geopenbaard ...” (Koran 16:89)

Dit betekent niet dat de Koran elk detail beschrijft, maar dat zij de basisprincipes bevat die nodig zijn om het leven te begrijpen en richting te geven.

De Koran als maatstaf

De Koran wordt ook aangeduid als *Furqān* — de maatstaf die onderscheid maakt tussen waarheid en onwaarheid. Dit betekent dat de Koran niet alleen een bron van geloof is, maar ook een criterium.

Wanneer wij religieuze praktijken of overtuigingen tegenkomen, moeten wij ons daarom afvragen: zijn deze in lijn met de Koran?

Dit helpt ons om onderscheid te maken tussen wat werkelijk religie is en wat voortkomt uit gewoonte of cultuur. De *Sunnah* van de Profeet Mohammed (vzmv) heeft juist waarde omdat hij de Koran in praktijk bracht. Zijn leven was de levende uitleg van de Koran.

Wanneer deze volgorde wordt omgekeerd en religie losraakt van de Koran, bestaat het risico dat geloof verandert in routine in plaats van bewust overtuiging.

Wat betekent dit voor ons?

Wanneer wij de Koran werkelijk als leidraad nemen, verandert ook onze houding.

De vraag verschuift van “wat doen wij?” naar “wat zegt de Koran?”.

Dit vraagt dat wij de Koran niet alleen reciteren, maar ook proberen te begrijpen. Dat wij nadenken over de betekenis van verzen en dat wij deze toepassen in ons dagelijks leven.

De Koran nodigt ons uit om te reflecteren en te leren. Geloof wordt hierdoor geen blinde navolging, maar een bewuste keuze.

Vrijheid en bewust geloof

Een belangrijk principe dat de Koran ons leert, is dat geloof niet kan worden opgelegd. Allah zegt:

“Er bestaat geen dwang in religie.” (Koran 2:256)

Dit vers maakt duidelijk dat geloof gebaseerd moet zijn op overtuiging en begrip. Islam wordt niet opgelegd, maar aangeboden. De mens kiest bewust voor geloof, en juist daarin ligt de kracht ervan.

Wanneer geloof voortkomt uit inzicht, wordt het sterker, dieper en duurzamer.

Wanneer wij de Koran opnieuw centraal stellen, verandert onze kijk op religie. Geloof wordt niet zwaarder door meer regels, maar dieper door beter begrip. Religie wordt geen verzameling handelingen, maar een weg die ons helpt groeien.

De Koran wordt dan niet alleen een boek dat wij bezitten, maar een gids die ons leven richting geeft.

De vraag is daarom niet of wij de Koran lezen.

De vraag is: Leidt de Koran ons leven?

Deel 2 volgt ...

Bron: ‘Terug naar de Koran als leidraad: Een Koranische benadering van geloof, begrip en morele hervorming in de hedendaagse gemeenschap.’

Boekje, geschreven door Hadji I.N. Rodjan, uitgegeven door de SIV in Ramadan 1447 / 2026.

Digitale versie van het boek kan bij de redactie worden opgevraagd.

Herziening Huishoudelijk Reglement SIV

Modernisering, versterking en toekomstbestendigheid

Het Huishoudelijk Reglement van de SIV dateert uit 1988 en heeft jarenlang als solide basis gediend voor de organisatie en werking van de vereniging. In de loop der jaren is echter gebleken dat de maatschappelijke en organisatorische context waarin de SIV opereert, aanzienlijk is veranderd.

De vereniging is gegroeid, de activiteiten zijn uitgebreider en complexer geworden en er is een toenemende behoefte ontstaan aan meer transparantie, duidelijkheid en structuur binnen de organisatie. Ook ontwikkelingen op het gebied van goed bestuur, financiële verantwoording en gegevensbescherming vragen om actualisering van de bestaande regels.

Tegen deze achtergrond is een concept voor een herzien Huishoudelijk Reglement opgesteld. Dit concept zal worden behandeld tijdens de eerstvolgende Algemene Ledenvergadering (ALV), waar het ter bespreking en goedkeuring zal worden voorgelegd aan de leden.

Het voorgestelde reglement beoogt een modern, duidelijker en toekomstbestendig kader te bieden, dat aansluit bij de huidige en toekomstige behoeften van de SIV.

Belangrijkste wijzigingen in hoofdlijnen

Het concept Huishoudelijk Reglement 2026 brengt een duidelijke modernisering en professionalisering met zich mee ten opzichte van het huidige reglement uit 1988.

De kern van de voorgestelde wijzigingen ligt in versterking van structuur, transparantie en goed bestuur.

Een belangrijke wijziging is de verduidelijking en uitbreiding van de regels rondom het lidmaatschap. Er wordt meer nadruk gelegd op zorgvuldige procedures, inclusief hoor en wederhoor bij schorsing, royement en beëindiging van het lidmaatschap. Dit versterkt de rechtspositie van leden en zorgt voor meer duidelijkheid en eerlijkheid in besluitvorming.

Daarnaast worden de organisatie en administratie gemoderniseerd. Zo wordt een centrale ledenadministratie onder verantwoordelijkheid van het Hoofdbestuur geïntroduceerd en worden bepalingen opgenomen over de bescherming en het zorgvuldig omgaan met persoonsgegevens.

Op bestuurlijk niveau zijn belangrijke aanscherpingen voorgesteld. Er is meer aandacht voor integriteit en het voorkomen van belangenverstrengeling, evenals duidelijke taakomschrijvingen voor bestuursleden. Dit draagt bij aan transparanter en verantwoordelijk bestuur.

Ook op het gebied van identiteit en grondslag is een belangrijke verduidelijking opgenomen. In het nieuwe concept wordt expliciet verwezen naar hoofdstuk 61, vers 6 van de Heilige Koran, waarin de naam "Ahmad" wordt genoemd als aanduiding van de Profeet Mohammed (vzmh). Deze opname onderstreept dat de naam Ahmadiyya direct is afgeleid uit de Koran en bevestigt de verbondenheid van de vereniging met de oorspronkelijke en zuivere boodschap van de islam. Hiermee wordt de ideologische basis van de SIV duidelijker verankerd binnen het reglement.

De verkiezingsprocedure is eveneens

uitgebreid en geprofessionaliseerd. Kandidaten dienen aan aanvullende eisen te voldoen en moeten hun geschiktheid aantonen. Dit verhoogt de kwaliteit en betrouwbaarheid van het bestuur.

Op financieel gebied worden duidelijke kaders voorgesteld voor begroting, jaarrekening en controle. De introductie van fondsen, zoals een Zakaat- en Welvaartsfonds en een Spaar- en Investeringsfonds, biedt daarnaast meer structuur voor sociale ondersteuning en financiële ontwikkeling.

Verder wordt meer aandacht besteed aan interne geschillenregeling en conflictoplossing, met een duidelijke rolverdeling tussen afdelingen, Hoofdbestuur en de Algemene Ledenvergadering.

Ook de organisatorische structuur wordt versterkt door het instellen en verduidelijken van verschillende commissies, waaronder op het gebied van jongeren, vrouwen, tabligh en beheer. Dit zorgt voor een betere taakverdeling en meer betrokkenheid binnen de vereniging.

Kern van de herziening

Samenvattend kan worden gesteld dat het voorgestelde Huishoudelijk Reglement gericht is op het versterken van de SIV als organisatie. Het biedt een moderner en duidelijker kader, beschermt de rechten van leden beter en draagt bij aan transparant, integer en effectief bestuur.

De behandeling tijdens de ALV biedt leden de gelegenheid om hun inzichten en aanbevelingen te delen, zodat gezamenlijk kan worden gewerkt aan een breed gedragen en toekomstbestendig reglement.

Takhta (vervolg)

Bij zachte grond zijn wel zijplanken nodig opdat het graf niet inzakt.

Religieus misverstand

Een groot misverstand is dat na de begrafenis, twee engelen de overledene komen ondervragen en dat de overledene dan moet opzitten. Dit is een andere reden dat velen een *takhta* over het graf willen hebben. Dit misverstand komt door letterlijke interpretatie van bepaalde hadiths.

Feit is, dat het werkelijke graf van de overledene niet het fysieke graf is, maar de *barzach*, zoals we lezen in

Koran 80:21-22 en uitleg van Maulana Muhammad Ali in De Religie van de Islam, pag. 233. Deze tussentoeestand tussen het aards leven en de Opstanding, zoals eerder gezegd *barzach*, staat ook bekend onder de naam *qabr*, dat 'graf' betekent, maar ook gebruikt wordt in de toestand die na de dood volgt.

Verder kan vermeld worden dat de persoon na het overlijden een nieuw lichaam krijgt in de *barzach* toestand, zie De Religie van de

Islam, pag. 247. De overledene leeft dus niet meer in zijn/haar aards lichaam, ook dit kan dan als argument dienen dat in het aards graf geen ondervraging zal plaatsvinden.

De nieuwe graven bij de SIV worden zonder *takhta* gebouwd. We zijn ons ervan bewust dat het gebruik van de *takhta* een decennia oude traditie is en bij het afschaffen hiervan zullen we de nodige tact in acht nemen en de *djamaat* uitgebreid hierover informeren.